ĢENERĀLADVOKĀTA FILIPA LEŽĒ [*PHILIPPE LÉGER*] SECINĀJUMI, sniegti 2006. gada 13. jūlijā [1]

1. Ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesai tiek lūgts izlemt, cik lielā mērā un uz kāda pamata dalībvalsts var samazināt un/vai liegt tiesības uz piemaksu par liellopu nokaušanu, ja ir konstatēta informācijas par dzīvnieku pārvietošanu no vai uz lauku saimniecību novēlota paziņošana liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmas elektroniskajai datu bāzei.

I — Atbilstošās tiesību normas

A — *Kopienu tiesiskais regulējums*

2. Saskaņā ar Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1254/1999 par liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo organizāciju [2] 11. panta 1. punkta pirmo daļu ražotājs, kurš savā saimniecībā tur liellopus, iesniedzot pieteikumu, var pretendēt uz piemaksu par nokaušanu. To piešķir par piemērotu dzīvnieku nokaušanu vai par to eksportu uz trešām valstīm.

3. Atbilstoši minētās regulas 11. panta 1. punkta otrajai daļai:

"Piemaksai par nokaušanu atbilstīgi ir šādi dzīvnieki:

a) buļļi, vērši, govis un teles no astoņu mēnešu vecuma;

b) teļi, kuri ir vecāki par vienu mēnesi, bet jaunāki par septiņiem mēnešiem, un kuru liemeņa svars ir mazāks par 160 kilogramiem,

1 — Oriģinālvaloda — franču.

2 — OV L 160, 21. lpp.

ar noteikumu, ka ražotājs tos ir turējis tādu laika posmu, kas vēl jānosaka. [3]"

4. Turklāt Regulas Nr. 1254/1999 astoņpadsmitajā apsvērumā ir norādīts, ka "tiešie maksājumi būtu jāpiešķir tikai ar tādu nosacījumu, ka attiecīgie dzīvnieku turētāji rīkojas atbilstoši attiecīgajiem Kopienas noteikumiem par liellopu identifikāciju un reģistrāciju". Tāpēc šīs regulas 21. pantā ir paredzēts, ka, "lai varētu pretendēt uz tiešajiem maksājumiem saskaņā ar [minētās regulas I nodaļu], dzīvniekam ir jābūt identificētam un reģistrētam saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 820/97 [4]" [5].

5. Šī pēdējā Regula tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1760/2000 [6], kuras viens no galvenajiem mērķiem ir arī izveidot liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu.

1) Liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēma

6. Pēc nestabilitātes liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu tirgū, ko izraisīja govju sūkļveida encefalopātijas krīze, efektīvas sistēmas izveidošanas liellopu identifikācijai un reģistrācijai ražošanas posmā, kā arī specifiskas Kopienas marķēšanas sistēmas radīšanas šajā nozarē mērķi ir uzlabot patērētāju uzticību liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu kvalitātei, nodrošināt augstāku sabiedrības veselības aizsardzības līmeni un nostiprināt pastāvīgu stabilitāti liellopu gaļas tirgū [7].

3 — Šis turēšanas periods, kas ir noteikums nokaušanas piemaksas piešķiršanai, tika definēts un aprēķināts Komisijas 1999. gada 28. oktobra Regulā (EK) Nr. 2342/1999, kas nosaka sīki izstrādātus noteikumus Regulas Nr. 1254/1999 piemērošanai attiecībā uz piemaksu shēmām (OV L 281, 30. lpp.). Tādējādi Regulas Nr. 2342/1999 37. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "piemaksu izmaksā ražotājiem, kas attiecībā uz dzīvniekiem ir ievērojuši vismaz divus mēnešus ilgu turēšanas laiku, kurš beidzas mazāk nekā vienu mēnesi pirms nokaušanas vai eksporta". Turklāt minētās regulas 37. panta 2. punktā ir noteikts, ka "turēšanas laiks teļiem, ko nokauj pirms trīs mēnešu vecuma, ir viens mēnesis".

4 — Padomes 1997. gada 21. aprīļa Regula, kas izveido sistēmu liellopu identificēšanai un reģistrēšanai un liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanai (OV L 117, 1. lpp.).

5 — Šis Regulas Nr. 1254/1999 noteikums tika svītrots saskaņā ar 152. panta b) punktu Padomes 2003. gada 29. septembra Regulā (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un groza Regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV L 270, 1. lpp.). Taču Regulas Nr. 1782/2003 138. pantā ir paredzēts līdzīgs noteikums.

6 — 2000. gada 17. jūlija Regula, ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu, kā arī atceļ Regulu Nr. 820/97 (OV L 204, 1. lpp.). Atbilstoši Regulas Nr. 1760/2000 24. panta 2. punktam "atsauces uz Regulu [..] Nr. 820/97 uzskata par atsaucēm uz šo regulu un lasa saskaņā ar pielikumā iekļauto atbilstības tabulu".

7 — Skat. Regulas Nr. 1760/2000 ceturto līdz septīto apsvērumu.

7. Saskaņā ar Regulas Nr. 1760/2000 3. panta pirmo daļu liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēma ietver šādus elementus: krotālijas, lai identificētu dzīvniekus individuāli, dzīvnieku pases, individuālus reģistrus katrā saimniecībā un elektroniskas datu bāzes.

8. Saskaņā ar Kopienas likumdevēju "dzīvnieku ātras un precīzas izsekošanas nolūkā, lai nodrošinātu Kopienas atbalsta shēmu kontroli, katrai dalībvalstij būtu jāizveido valsts mēroga elektroniska datu bāze, kas fiksētu dzīvnieku identitāti, visus lauksaimniecības uzņēmumus savā teritorijā un dzīvnieku apriti, saskaņā ar Padomes 1997. gada 17. marta Direktīvu 97/12/EK, kura groza un atjaunina Direktīvu 64/432/EEK par veterinārajām problēmām, kas ietekmē Kopienas iekšējo tirdzniecību ar liellopiem un cūkām [8], kas izskaidro veselības aizsardzības prasības saistībā ar šo datu bāzi" [9]. Tāpēc Regulas Nr. 1760/2000 5. pantā ir paredzēts, ka katras dalībvalsts kompetentā iestāde izveido elektronisku datu bāzi un kopš 1999. gada 31. decembra tajā uzglabā visus datus, kas ir obligāti saskaņā ar Padomes 1964. gada 26. jūnija Direktīvu 64/432 [10].

9. Atbilstoši šīs regulas 7. panta 1. punktam:

"Izņemot pārvadātājus, katrs dzīvnieku turētājs:

— kārto aktualizētu reģistru,

— kad elektroniskā datu bāze ir sākusi darboties, ziņo kompetentajai iestādei par jebkuru dzīvnieku pārvietošanu uz lauku saimniecību un no tās, kā arī par visiem dzīvnieku piedzimšanas un nāves gadījumiem lauku saimniecībā, paziņojot šo notikumu datumus dalībvalsts noteiktajā triju līdz septiņu dienu laikposmā no attiecīgā notikuma. [..]"

10. Turklāt, minētās regulas 22. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šīs regulas noteikumu ievērošanu. [..]

8 — OV L 109, 1. lpp.
9 — Regulas Nr. 1760/2000 četrpadsmitais apsvērums.
10 — OV 121, 1977. lpp.

Jebkurām sankcijām, ko dalībvalsts nosaka dzīvnieku turētājam, jābūt proporcionālām pārkāpuma smagumam. Sankcijas var ietvert, ja tas ir pamatoti, dzīvnieku pārvietošanas ierobežojumus uz attiecīgā dzīvnieku turētāja saimniecību vai no tās."

2) Integrēta administrācijas un kontroles sistēma konkrētām Kopienas atbalsta shēmām

11. Šī integrētā sistēma tika izveidota ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92 [11]. Tā atspoguļo Kopienas likumdevēja vēlmi definēt administratīvos un kontroles mehānismus, kas attiecas uz atbalsta shēmām par laukaugiem, liellopu gaļu un teļa gaļu, aitas gaļu un kazas gaļu, lai īstenotu tiešo maksājumu shēmas, ko pirmo reizi ieviesa, reformējot kopējās lauksaimniecības politiku 1992. gadā. Kā norādīts šīs regulas piektajā apsvērumā, "integrētajai sistēmai katrā dalībvalstī būtu jāietver elektroniska datu bāze, burtu un ciparu identifikācijas sistēma lauksaimniecībā izmantojamās zemes gabaliem, atbalsta pieteikumi no lauksaimniekiem, saskaņota kontroles sistēma un lopkopības nozarē — sistēma dzīvnieku identificēšanai un reģistrēšanai".

12. Komisijas 1992. gada 23. decembra Regulas (EEK) Nr. 3887/92, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai attiecībā uz konkrētām Kopienas atbalsta shēmām [12], mērķi ir efektīvi kontrolēt noteikumu ievērošanu Kopienas atbalstu jomā un pieņemt noteikumus efektīvai pārkāpumu un krāpšanas novēršanai, kā arī sodīšanai par tiem.

13. Šajā sakarā minētās regulas devītajā apsvērumā ir norādīts, ka "ir jāparedz sodi atbilstīgi pieļautā pārkāpuma smagumam līdz pat pilnīgai atbalsta shēmas izmantošanas atcelšanai attiecīgajā un nākamajā gadā". Tā minētās regulas 10.b pantā ir paredzēti sodi no atbalsta summas samazināšanas līdz pat atbalsta izmantošanas atcelšanai, ja administratīvajā pārbaudē vai pārbaudē uz vietas ir konstatēta nesakritība starp atbalsta pieteikumā deklarēto dzīvnieku skaitu un to dzīvnieku skaitu, kuri tika atzīti par atbilstīgiem.

11 — 1992. gada 27. novembra Regula, ar ko izveido integrētu administrācijas un kontroles sistēmu konkrētām Kopienas atbalsta shēmām (OV L 355, 1. lpp.). Šī regula tika atcelta ar Regulu Nr. 1782/2003.

12 — OV L 391, 36. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas 2000. gada 13. decembra Regulu (EK) Nr. 2721/2000 (OV L 314, 8. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 3887/92").

14. Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 3887/92 11. panta 1. punktu "šajā regulā paredzētās sankcijas piemēro neskatoties uz valstī paredzētajām papildu sankcijām". [Neoficiāls tulkojums]

15. Visbeidzot, šīs regulas 15. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"Dalībvalstīm ir jāveic visi turpmākie pasākumi, kas nepieciešami šīs regulas piemērošanai [..]. Šajā sakarā [tās] var arī paredzēt atbilstīgas valsts noteiktas sankcijas pret ražotājiem vai citiem tirgus dalībniekiem, piemēram, lopkautuvēm vai asociācijām, kas iesaistītas atbalsta piešķiršanā, lai nodrošinātu atbilstību kontroles prasībām, piemēram, saimniecības kārtējā ganāmpulka reģistra nepieciešamībai vai paziņošanas pienākumu ievērošanai."

16. Ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2419/2001 tika atcelta Regula Nr. 3887/92 [13]. Tomēr Regulas Nr. 2419/2001 53. panta 1. punktā ir noteikts, ka Regulu Nr. 3887/92 "turpina piemērot atbalsta pieteikumiem, kas attiecas uz tirdzniecības gadiem vai piemaksu laikposmiem, kas sākas pirms 2002. gada 1. janvāra" [14].

17. Regulas Nr. 2419/2001 44. pants ar nosaukumu "Izņēmumi, piemērojot samazināšanu un izslēgšanu" ir formulēts šādi:

"1. Šajā sadaļā paredzēto samazināšanu un izslēgšanu nepiemēro, ja lauksaimnieks iesniedza pareizu faktisko informāciju vai ja viņš var citādi pierādīt, ka nav vainojams.

2. Šajā sadaļā paredzēto samazināšanu un izslēgšanu nepiemēro attiecībā uz tām atbalsta pieteikuma daļām, par kurām lauksaimnieks rakstiski informē kompetento iestādi, ka atbalsta pieteikums ir nepareizs vai ka tas ir kļuvis nepareizs pēc iesniegšanas, ar noteikumu, ka lauksaimnieks nebija informēts par kompetentās iestādes nodomu veikt pārbaudi uz vietas un ka minētā iestāde jau

13 — 2001. gada 11. decembra Regula, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Regulu Nr. 3508/92 (OV L 327, 11. lpp.). Pati Regula Nr. 2419/2001 tika atcelta ar Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulu (EK) Nr. 796/2004, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai ieviestu savstarpēju atbilstību, moduláciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, kura paredzēta Regulā Nr. 1782/2003 (OV L 141, 18. lpp.).

14 — Skat. Regulas Nr. 2419/2001 grozījumus (OV 2002, L 7, 48. lpp.).

nav informējusi lauksaimnieku par jebkuriem pārkāpumiem pieteikumā.

Pēc lauksaimnieka sniegtās informācijas, kas minēta pirmajā daļā, atbalsta pieteikumu pielāgo faktiskajai situācijai."

18. Turklāt šīs regulas 45. panta ar nosaukumu "Elektroniskās datu bāzes ierakstu grozījumi un pārlabojumi" 1. punktā ir paredzēts, ka "attiecībā uz pieteikumā iekļautiem liellopiem 44. pantu no atbalsta pieteikuma iesniegšanas brīža piemēro kļūdām un izlaidumiem ierakstos elektroniskajā datu bāzē".

19. Visbeidzot, minētās regulas 47. panta ar nosaukumu "Sankciju summēšana" 2. punktā ir noteikts, ka "ievērojot Padomes Regulas (EK[, *Euratom*]) Nr. 2988/95 [15] 6. pantu, samazināšana un izslēgšana saskaņā ar šo regulu neierobežo papildu sankcijas atbilstīgi jebkuriem citiem Kopienas vai valstu tiesību aktu noteikumiem".

15 — 1995. gada 18. decembra Regula par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.).

B — *Valsts tiesiskais regulējums*

20. Nīderlandes Liellopu un gaļas tirdzniecības biroja 1998. gada Noteikumos par liellopu identifikāciju un reģistrāciju (*Verordening identificatie en registratie runderen 1998 van het Productschap Vee en Vlees*, turpmāk tekstā — "*PVV* noteikumi") paredzēts:

"[..]

12. pants

1. Dzīvnieku turētājam, izņemot pārvadātāju, reģistrā ir jānorāda precīza un pilnīga Regulas Nr. 820/97 4. panta 3. punktā un 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā minētā informācija.

[..]

13. pants

1. Dzīvnieku turētājam, izņemot pārvadātāju, šīs regulas 12. panta 1. punktā minētā informācija ir jāpaziņo dienestam trīs darba dienu laikā [..]."

21. Turklāt Nīderlandes noteikumu par Kopienas piemaksām par dzīvniekiem (*Regeling dierlijke EG-premies*, turpmāk tekstā — "*Regeling*") 2.3. panta 2. punktā ir noteikts:

"Piemaksu par liellopa, kurš saskaņā ar identifikācijas un reģistrācijas reģistrā esošo informāciju nokaušanas vai eksporta laikā ir vismaz astoņus mēnešus vecs, nokaušanu vai eksportu uz trešām valstīm samaksā ražotājiem pēc viņu pieteikuma saskaņā ar *Regeling*, Regulas Nr. 1254/1999 un Regulas Nr. 2342/1999 noteikumiem."

22. *Regeling* 2.4.b panta 2. punktā ir precizēts, ka "pieteikumus piemaksai par liellopu nokaušanu kautuvē, kas atrodas Nīderlandē, iesniedz attiecīgā kautuve, identifikācijas un reģistrācijas reģistrā paziņojot par nokaušanu saskaņā ar *PVV* noteikumiem".

23. Visbeidzot, *Regeling* 4.9. pantā ir noteikts:

"1. Piemaksa netiek maksāta par liellopiem, attiecībā uz kuriem ražotājs 25 dienu laikā nav izpildījis prasības, kas viņam ir saistošas saskaņā ar [*PVV* noteikumiem], kas liek paziņot identifikācijas un reģistrācijas reģistram dzimšanas datumu, atvešanas un aizvešanas datumu no viņa lauku saimniecības, nokaušanas vai eksporta uz trešām valstīm datumu, ja pienākums sniegt attiecīgo informāciju ir radies 2000. gada 1. janvārī vai vēlāk.

2. Piemaksa tiek samazināta par 25 % par tiem liellopiem, attiecībā uz kuriem ražotājs nav izpildījis samērīgā laikā, bet ir izpildījis 25 dienu laikā no attiecīgā notikuma viņam saistošo pienākumu saskaņā ar [*PVV* noteikumiem], paziņot identifikācijas un reģistrācijas reģistram dzimšanas datumu, atvešanas un aizvešanas datumu no viņa lauku saimniecības, nokaušanas vai eksporta uz trešām valstīm datumu, ja pienākums sniegt attiecīgo informāciju ir radies 2000. gada 1. janvārī vai vēlāk."

II — Fakti un tiesvedība pamata prāvā

24. *Maatschap Schonewille-Prins* (turpmāk tekstā — "*Schonewille*") Nīderlandē vada lauksaimniecības uzņēmumu, kas ir specializējies liellopu audzēšanā. 2001. gada 1. februārī saskaņā ar *Regeling* šis uzņēmums *Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit* (lauksaimniecības, dabas pārvaldes un pārtikas kvalitātes ministrs, turpmāk tekstā — "ministrs") iesniedza pieteikumu piemaksai par 365 liellopu nokaušanu.

25. Ar 2002. gada 24. jūnija lēmumu ministrs *Schonewille* paziņoja, ka no liellopiem, attiecībā uz kuriem tika iesniegts pieteikums piemaksas saņemšanai par 2001. tirdzniecības gadu, pilnībā vai daļēji piemaksas piešķiršanas nosacījumiem atbilda 260 liellopi, turpretim 105 nebija atbilstīgi. Vēlāk ministrs šo lēmumu laboja, uzskatot, ka piemaksai pilnībā atbilstīgi bija vēl 15 liellopi, bet pārējie bija pilnībā neatbilstīgi.

26. *Schonewille* par ministra lēmumu iesniedza sūdzību, it īpaši apstrīdot piemaksas samazināšanu un izslēgšanu. Ministrs ar 2003. gada 19. jūnija lēmumu šo sūdzību noraidīja.

27. Šajā lēmumā ministrs, pirmkārt, apstiprināja pieteikuma piemaksas saņemšanai pilnīgu noraidīšanu attiecībā uz vienu liellopu, pamatojot, ka paziņojums identifikācijas un reģistrācijas reģistram netika iesniegts *Regeling* 4.9. panta 1. punktā paredzētajā termiņā. Otrkārt, viņš apstiprināja piemaksas samazināšanu par 25 % attiecībā uz liellopu grupu, jo informācija šim reģistram netika paziņota noteiktajā laikā, tomēr tika paziņota *Regeling* 4.9. panta 2. punktā paredzētajā 25 dienu termiņā, pieskaitot vēl piecas dienas informācijas apstrādei.

28. Ar 2003. gada 30. jūlija vēstuli *Schonewille* cēla prasību atcelt minēto lēmumu *College van Beroep voor het bedrijfsleven* [Pēdējās instances administratīvā tiesa tirdzniecības un rūpniecības jautājumos] (Nīderlande). Uzņēmums apgalvo, ka ministrs kļūdaini uzskatīja, ka novēlota informācijas paziņošana identifikācijas un reģistrācijas reģistram var pamatot piemaksas par nokaušanu atteikumu vai samazināšanu. *Schonewille* uzskata, ka tā mājdzīvnieki atbilst Regulas Nr. 1254/1999 21. pantā paredzētajam nosacījumam, jo tie ir identificēti saskaņā ar Regulas Nr. 1760/2000 4. panta 1. punktu (divas oficiālas krotālijas) un reģistrēti saskaņā ar šīs regulas 7. panta 1. punktu. Uzņēmums arī uzskata, ka dalībvalstis, lai izlemtu, vai liellopi ir atbilstīgi piemaksai par nokaušanu, nevar paredzēt papildu nosacījumus attiecībā uz liellopu identifikāciju un reģistrāciju, kādi ir paredzēti, piemēram, *Regeling* 4.9. pantā.

III — Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

29. Savā lēmumā par prejudiciālo jautājumu uzdošanu *College van Beroep voor het bedrijfsleven* jautā, vai, ņemot vērā konstatētos pārkāpumus *Schonewille* paziņojumos identifikācijas un reģistrācijas reģistra turētājam, ministrs var pilnībā vai daļēji liegt Regulā Nr. 1254/1999 paredzētās tiesības uz piemaksu par nokaušanu.

30. Iepriekš minētais liek iesniedzējtiesai jautāt, kā interpretēt šīs regulas 21. pantu, kas, atcerēsimies, paredz, ka, lai varētu pretendēt uz tiešajiem maksājumiem, "dzīvniekam ir jābūt identificētam un reģistrētam saskaņā ar [Regulu Nr. 1760/2000]". Iesniedzējtiesa uzskata, ka 21. pantā minētajam nosacījumam ir iespējams paredzēt "plašu interpretāciju", kas tādējādi nozīmētu, ka, lai varētu pretendēt uz piemaksu par nokaušanu pilnā apmērā, būtu jāizpilda visas Regulā Nr. 1760/2000 paredzētās prasības, tai skaitā tās, kas, kā minēts šīs regulas 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā, attiecas uz informācijas par liellopu atvešanu vai aizvešanu paziņošanas termiņu. Ja tiktu atzīta šāda interpretācija, tad katrs pārkāpums, pat vismazākais, attiecībā uz informācijas reģistrāciju būtu pamats pilnīgai tiesību uz piemaksu liegšanai. Tāpēc ir jājautā, vai šāda Regulas Nr. 1254/1999 interpretācija nav pretrunā samērīguma principam.

31. Turklāt iesniedzējtiesa jautā, vai Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pants šajā lietā ir piemērojams. Ja, ņemot vērā Tiesas vērtējumu tās 2004. gada 1. jūlija spriedumā lietā *Gerken* [16], šīs regulas 45. panta 1. punkts ir jāpiemēro ar atpakaļejošu spēku, iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai šī panta pareiza piemērošana kopā ar šīs pašas regulas 44. pantu nozīmē to, ka tiesības uz piemaksu par nokaušanu netiek liegtas gadījumā, ja ir pieļauta nolaidība saistībā ar informācijas paziņošanu elektroniskās datu bāzes turētājam un ja sniegtā informācija, kā šajā datu par liellopu pārvietošanu uz lauku saimniecību iesniegšanas gadījumā, faktiski ir pilnīgi pareiza.

32. Tāpēc iesniedzējtiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regulas Nr. 1254/1999 21. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ikvienas pieļautās neatbilstības, piemērojot Regulu Nr. 1760/2000 attiecībā uz dzīvnieku,

16 — C-295/02 (Krājums, I-6369. lpp.).

rezultātā tiek liegta piemaksa par šī dzīvnieka nokaušanu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Regulas Nr. 1254/1999 21. pants ir spēkā, ņemot vērā no tā izrietošās sekas?

3) Vai Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pants ir piemērojami Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanas pārkāpumiem?

4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, vai pareiza Regulas Nr. 2419/2001 45. panta piemērošana 44. panta kontekstā nozīmē, ka piemaksa par nokaušanu netiek liegta gadījumā, ja, paziņojot informāciju elektroniskās datu bāzes turētājam, ir pieļauta nolaidība, bet sniegtā informācija, kā tas ir šajā datu iesniegšanas gadījumā, ir pilnīgi pareiza (tāda bija jau no paša sākuma, un nebija vajadzības to grozīt)? Ja tas neattiecas uz katru nolaidības gadījumu, vai tas attiecas uz šajā lietā aplūkoto situāciju, kur nolaidību veido novēlota (par dažām dienām vai dažām nedēļām) informācijas sniegšana, ja nokaušanu veic daudz vēlāk?

5) Vai Regulas Nr. 3887/92 11. pants un/vai Regulas Nr. 1760/2000 22. pants, un/vai Regulas Nr. 2419/2001 47. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts drīkst liegt Kopienu tiesiskajā regulējumā noteikto piemaksu par nokaušanu vai samazināt šo piemaksu, piemērojot valsts noteiktās sankcijas, lai nodrošinātu Regulas noteikumu ievērošanu?

6) Ja atbilde uz piekto jautājumu pilnībā vai daļēji ir apstiprinoša, vai Kopienas līmenī it īpaši Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantā noteiktie, izņēmumi Kopienas noteiktas samazināšanas vai izslēgšanas noteikumu piemērošanai pēc analoģijas attiecas arī uz valsts noteiktu samazināšanu un izslēgšanu?

7) Ja atbilde uz sesto jautājumu ir apstiprinoša, vai pareiza Regulas Nr. 2419/2001 45. panta piemērošana pēc analoģijas 44. panta kontekstā nozīmē, ka nepilnību saistībā ar informācijas sniegšanu elektroniskai datu bāzei, tostarp saistībā ar novēlotu šādas informācijas sniegšanu, rezultātā nevar liegt piemaksas par nokaušanu, ja datu bāzē reģistrētā informācija, kas šajā gadījumā ir saistīta ar piedzimšanas laiku, ir pilnīgi pareiza?"

IV — Analīze

A — *Par pirmo jautājumu*

33. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa pēc būtības vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1254/1999 21. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds pārkāpums Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanā kā informācijas par liellopa pārvietošanu uz lauku saimniecību un no tās novēlota paziņošana elektroniskai datu bāzei izraisa tiesību uz piemaksu par šī dzīvnieka nokaušanu pilnīgu zaudēšanu.

34. Eiropas Kopienu Komisija ierosina uz šo jautājumu atbildēt apstiprinoši. Tā uzsver, ka Regulas Nr. 1254/1999 21. pants skaidri paredz, ka tādi tiešie maksājumi kā piemaksa par nokaušanu tiek piešķirti ar nosacījumu, ka ir ievēroti Regulas Nr. 1760/2000 noteikumi attiecībā uz dzīvnieku identificēšanu un reģistrēšanu. Izvirzot minēto noteikumu un it īpaši noteikuma, kas attiecas uz maksimālo laika posmu, kādā jāpaziņo informācija, ievērošanu par nosacījumu šādas piemaksas piešķiršanai, Kopienas likumdevējs liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgā organizācijā vēlējās pamudināt ražotājus ievērot minētos noteikumus.

35. Komisija šajā sakarā uzsver, ka noteikumu attiecībā uz liellopu identifikāciju un reģistrāciju ievērošana ir būtiska, lai īstenotu Regulā Nr. 1760/2000 paredzētos mērķus, proti, uzlabot patērētāju uzticību liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu kvalitātei, nodrošināt augstāku sabiedrības veselības aizsardzības līmeni un nostiprināt pastāvīgu stabilitāti liellopu gaļas tirgū [17]. Liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmai ir jādarbojas pareizi un jābūt pilnībā uzticamai, lai kompetentās iestādes varētu ātri atklāt dzīvnieka izcelsmi epizootijas gadījumā. Šīs efektivitātes un uzticamības prasības nozīmē, ka dati attiecībā uz dzīvnieka atvešanu, aizvešanu, dzimšanu vai nāvi ir jāpaziņo Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā triju līdz septiņu dienu laikā. Līdz ar to jebkāds šī termiņa nokavējums izraisa tiesību uz piemaksu par attiecīgo dzīvnieku nokaušanu pilnīgu zaudēšanu.

36. Es šādai analīzei nepiekrītu. Sekojot lietas *Schonewille* un Nīderlandes valdības paraugam, es faktiski uzskatu, ka Regulas Nr. 1254/1999 21. pantu nevar interpretēt tādējādi, ka tāds pārkāpums Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanā kā informācijas par liellopa pārvietošanu uz lauku saimniecību un no tās novēlota paziņošana elektro-

17 — Komisija atsaucas uz Regulas Nr. 1760/2000 ceturto līdz septīto apsvērumu.

niskai datu bāzei automātiski izraisa tiesību uz piemaksu par šī dzīvnieka nokaušanu pilnīgu zaudēšanu.

37. Konkrētāk, un pretēji pieņēmumam, uz kuru Komisija balsta savus argumentus, es neuzskatu, ka ir pareizi informācijas par liellopa pārvietošanu paziņošanu triju līdz septiņu dienu termiņā uzskatīt par *nosacījumu, kas piešķir tiesības* pretendēt uz piemaksu par nokaušanu.

38. Pirms izklāstīt iemeslus, kas man lika izdarīt šādu vērtējumu, ir īsi jāapraksta procedūra, kura ir jāievēro kompetentajām valsts iestādēm, izskatot pieteikumus "liellopu" atbalstam integrētas administrācijas un kontroles sistēmas ietvaros.

39. Pirmais posms attiecas uz atbalsta aprēķina bāzes noteikšanu [18]. Tādējādi, ja atbalsta pieteikumā deklarēto dzīvnieku skaits pārsniedz administratīvajā pārbaudē vai pārbaudē uz vietas konstatēto dzīvnieku skaitu, lauksaimniekam izmaksājamo atbalsta summu aprēķina, pamatojoties uz to dzīvnieku skaitu, kuri tika atzīti par atbilstīgiem, proti, uz to dzīvnieku skaitu, attiecībā uz kuriem atbalsta saņemšanas nosacījumu ievērošanu pārbaudīja un apstiprināja kompetentā iestāde [19]. No iepriekš minētā izriet, ka atbalsts netiek piešķirts par dzīvniekiem, attiecībā uz kuriem nav izpildīti atbalsta piešķiršanas nosacījumi.

40. Otrais posms ietver iespējamu sankciju piemērošanu atbalsta kopējai summai, uz kuru lauksaimnieks var pretendēt pirmā posma beigās [20]. To mērķis ir finansiāli sodīt lauksaimnieku, pamatojoties uz konstatēto nesakritību starp atbalsta pieteikumā deklarēto dzīvnieku skaitu un to dzīvnieku skaitu, kuri tika atzīti par atbilstīgiem. Šīs sankcijas ietver vai nu atbalsta summas samazināšanu, vai pilnīgu atbalsta liegšanu.

41. Tā kā ir paredzēti izņēmumi Kopienas sankciju piemērošanā, tad trešajā posmā var tikt koriģēta otrā posma beigās aprēķinātā atbalsta summa [21]. Tas it īpaši attiecas uz

18 — Skat. Regulas Nr. 3887/92 10. panta 3. punktu.

19 — Šajā sakarā skat. 2002. gada 16. maija spriedumu lietā C-63/00 *Schilling* un *Nehring* (*Recueil*, I-4483. lpp., 32. punkts).

20 — Skat. Regulas Nr. 3887/92 10.b pantu.

21 — Skat. it īpaši Regulas Nr. 3887/92 11. panta 1.a punktu.

gadījumiem, kad lauksaimnieks, konstatējot, ka viņa iesniegtais pieteikums ietver neuzmanības kļūdas, par to laikā informē kompetento iestādi.

42. Visbeidzot, ir svarīgi precizēt, ka minētās procedūras ietvaros Regulā Nr. 3887/92 paredzētie sodi netraucē piemērot papildu sankcijas, kas noteiktas valsts līmenī [22], un ka šīs regulas 15. pants pilnvaro dalībvalstis paredzēt atbilstošas valsts sankcijas pret ražotāju vai citu uzņēmēju, "lai nodrošinātu atbilstību kontroles prasībām, piemēram, saimniecības kārtējā ganāmpulka reģistra nepieciešamībai vai paziņošanas pienākumu ievērošanai".

43. Pēc šiem precizējumiem ir jānorāda uz nosacījumiem, atbilstoši kuriem dzīvnieks, kurš nokauts vai eksportēts uz trešo valsti, saskaņā ar Kopienu tiesisko regulējumu tiek uzskatīts par atbilstīgu, lai saņemtu piemaksu par nokaušanu.

44. Šie nosacījumi ir izklāstīti Regulas Nr. 1254/1999 11. panta 1. punktā un 21. pantā, kā arī Regulas Nr. 2342/1999 37. pantā. Īsumā tos var raksturot šādi:

— piemaksu par nokaušanu var prasīt gan par buļļiem, vēršiem, govīm un telēm no astoņu mēnešu vecuma, gan par teļiem, kuri ir vecāki par vienu mēnesi, bet jaunāki par septiņiem mēnešiem, un kuru liemeņa svars ir mazāks par 160 kilogramiem;

— ražotājam ir jābūt turējušam šos dzīvniekus vismaz minimālo divu mēnešu turēšanas laiku, kurš beidzies mazāk nekā vienu mēnesi pirms nokaušanas vai eksporta; turēšanas laiks teļiem, ko nokauj pirms trīs mēnešu vecuma, ir viens mēnesis, un, visbeidzot,

— minētajiem dzīvniekiem ir jābūt identificētiem un reģistrētiem saskaņā ar Regulas Nr. 1760/2000 noteikumiem.

45. Iesniedzējtiesa lūdz Tiesu noteikt šī pēdējā minētā nosacījuma, kas dod tiesības uz piemaksu par nokaušanu, apjomu. Šajā aspektā var atbalstīt divas interpretācijas, no kurām atbilstoši pirmajai interpretācijai, kuru atbalsta Komisija, lai varētu pretendēt uz šo piemaksu, dzīvniekam ir jāatbilst visiem noteikumiem, kas paredzēti Regulā

22 — Skat. šīs regulas 11. panta 1. punktu.

Nr. 1760/2000, tai skaitā tiem, kas attiecas uz termiņu, kādā informācija par liellopa pārvietošanu jāpaziņo elektroniskajai datu bāzei. Bet atbilstoši otrajai interpretācijai, kurai es pievienojos, priekšplānā izvirza pārbaudi, kurā kompetentajai iestādei ir jāizlemj piemaksas par nokaušanu piešķiršanas pamatotība, proti, ka dzīvnieks ir faktiski un pareizi identificēts, kā arī ir reģistrēts ar Regulu Nr. 1760/2000 izveidotās liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmas dažādās daļās.

46. Manuprāt, par labu šādai interpretācijai liecina vairāki faktori.

47. Pirmkārt, no Regulas Nr. 1254/1999 21. panta formulējuma skaidri neizriet, ka piemaksa par nokaušanu tiek piešķirta ar nosacījumu, ka ir ievēroti visi Regulas Nr. 1760/2000 noteikumi. Manuprāt, šī panta noteikumi drīzāk norāda uz pienākumu panākt rezultātu, proti, ka dzīvniekiem, attiecībā uz kuriem tiek prasīta piemaksa, ir jābūt faktiski un pareizi identificētiem un reģistrētiem liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmas dažādās daļās brīdī, kad kompetentā iestāde lemj par piemaksas par nokaušanu piešķiršanas pamatotību.

48. Tādējādi ar dzīvnieku, kas ir "identificēt[s] un reģistrēt[s] saskaņā ar [Regulu Nr. 1760/2000]" Regulas Nr. 1254/1999 21. panta nozīmē, manuprāt, ir jāsaprot dzīvnieks, kas:

— ir individuāli identificēts ar Regulas Nr. 1760/2000 4. pantā paredzētajām krotālijām;

— ir individuāli identificēts ar pasi saskaņā ar šīs regulas 6. pantu;

— ir reģistrēts minētās regulas 5. pantā paredzētajā elektroniskajā datu bāzē un ierakstīts lauksaimnieka turētā reģistrā saskaņā ar šīs pašas regulas 7. pantu.

49. Šādu analīzi apstiprina Regulas Nr. 3887/92 10.b panta formulējums, kurā ir uzskaitīti šie kritēriji, lai pārbaudītu, ka liellopu var uzskatīt par "atbilstīgu dzīvnieku" šīs regulas 10. un 10.b panta izpratnē, proti, par dzīvnieku, attiecībā uz kuru ir izpildīti visi nosacījumi atbalsta piešķiršanai. Šajā sakarā es konstatēju, ka termiņa ievērošana attiecībā uz informācijas par liellopu

pārvietošanu paziņošanu elektroniskajai datu bāzei nav skaidri minēta šo kritēriju vidū.

50. Otrkārt, sistēma un mērķi Kopienu tiesiskajam regulējumam attiecībā gan uz liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu, gan uz integrētu administrācijas un kontroles sistēmu konkrētām atbalsta shēmām, liecina par to, ka Kopienas likumdevējs, pieņemot Regulas Nr. 1254/1999 21. pantu, vēlējās, lai tādi tiešie maksājumi kā piemaksa par nokaušanu tiek piešķirti nevis ar nosacījumu, ka ir ievēroti visi procesuālie noteikumi attiecībā uz atbalsta shēmu administrēšanu, bet gan ar nosacījumu, ka liellopi ir pareizi identificēti un reģistrēti.

51. Šādu analīzi apstiprina gan salīdzinājums, kas, kā mēs redzējām iepriekš, ir jāveic attiecībā uz Regulas Nr. 1254/1999 21. pantu un Regulas Nr. 3887/92 10.b pantu, gan arī pēdējās minētās regulas noteikumi, kas attiecas uz pārbaudēm. Līdz ar to no minētās regulas 6. panta 6. punkta d) apakšpunkta izriet, ka mājlopu pārbaudes uz vietas tostarp ietver pārbaudi par to, vai visi lauku saimniecībā esošie liellopi, attiecībā uz kuriem tika iesniegti vai nākotnē varētu tikt iesniegti pieteikumi atbalsta saņemšanai, ir identificēti ar krotālijām un pasēm, ierakstīti lauksaimnieka reģistrā un reģistrēti elektroniskajā datu bāzē.

52. Turklāt attiecībā uz elektronisko datu bāzi, uzskatu, ka tai ir svarīga nozīme atbalsta pieteikumu pārbaudē. Tā ļauj veikt "kontrolpārbaudes" administratīvo pārbaužu ietvaros [23], uz kurām var atsaukties, kad tiek veiktas pārbaudes uz vietas [24], lai pārbaudītu tiesības uz atbalstu. Vispārīgi runājot, elektroniskā datu bāze, kā ir norādīts Regulas Nr. 1760/2000 četrpadsmitajā apsvērumā, ļauj "[veikt] dzīvnieku ātr[u] un precīz[u] izsekošan[u] [..], lai nodrošinātu Kopienas atbalsta shēmu kontroli". Tāpēc ir svarīgi, ka brīdī, kad kompetentā iestāde veic kontroli, dati par liellopiem, attiecībā uz kuriem ir iesniegts atbalsta pieteikums, ir ierakstīti pareizi šajā datu bāzē. Šādiem datiem cita starpā ir jāietver informācija par dzīvnieku pārvietošanu uz lauku saimniecību un no tās, kā arī informācija par visiem dzīvnieku piedzimšanas un nāves gadījumiem lauku saimniecībā, paziņojot šo notikumu datumus, kā to prasa šīs regulas 7. panta 1. punkta otrais ievilkums. Šo datu pareiza reģistrēšana elektroniskajā datu bāzē ir būtiska, lai kompetentā iestāde varētu kontrolēt pārējo

23 — Skat. Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punktu. Šī ideja ir minēta arī Regulas Nr. 2419/2001 16. panta b) punktā, kurā ir noteikts, ka administratīvās pārbaudes ietver "kontrolpārbaudes ar elektroniskās datu bāzes starpniecību, lai pārbaudītu tiesības uz atbalstu".

24 — Skat. Regulas Nr. 3887/92 6. panta 6. punktu.

piemaksas par nokaušanu piešķiršanas nosacījumu izpildi, pārbaudot vecuma kritērija ievērošanu, ņemot vērā datu bāzē ierakstīto dzimšanas datumu, kā arī kritērija, kas attiecas uz dzīvnieka turēšanas laiku, ievērošanu.

53. Tāpat gadījumā, ja administratīvās pārbaudes vai pārbaudes uz vietas beigās kompetentā iestāde konstatē, ka dati par liellopu, attiecībā uz kuru ir iesniegts atbalsta pieteikums, elektroniskajā datu bāzē nav pareizi reģistrēti, tai ir jāuzskata, ka attiecībā uz šo dzīvnieku nevar pretendēt uz atbalstu un līdz ar to nevar piešķirt arī piemaksu par nokaušanu.

54. Savukārt, ja brīdī, kad kompetentai iestādei ir jāpieņem lēmums piešķirt atbalstu vai nē, šādi dati datu bāzē ir ierakstīti pareizi un līdz ar to ļauj pārbaudīt atbalsta pieteikuma pamatotību, konstatējums, ka pagātnē informācija par vienu vai vairāku liellopu pārvietošanu tika paziņota novēloti, kā tāds nevar ietekmēt pašu atbalsta piešķiršanas principu. Citiem vārdiem, šāds konstatējums nevar ietekmēt tiesības pretendēt uz atbalstu par attiecīgo dzīvnieku.

55. Šādu ideju pamato Regula Nr. 2419/2001, kas aizstāj Regulu Nr. 3887/92. Faktiski šīs regulas divdesmit astotais apsvērums apstiprina, ka "liellopu pareiza identifikācija un reģistrācija ir viens no nosacījumiem, lai varētu pretendēt uz tiesību iegūšanu, ievērojot Regulas [..] Nr. 1254/1999 21. pantu". Turklāt interesanti ir atzīmēt, ka Regula Nr. 796/2004, kuras mērķis, neaizmirsīsim, ir paredzēt sīki izstrādātus noteikumus, lai ieviestu savstarpēju atbilstību, modulāciju, kā arī integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, kura paredzēta Regulā Nr. 1782/2003, savā sešdesmit astotajā apsvērumā paredz, ka nepareizu datu esamība elektroniskajā datu bāzē rada ne tikai "savstarpējās atbilstības saistību neizpildi, bet arī atbilstības kritēriju neievērošanu". Tomēr šie noteikumi skaidri neparedz informācijas paziņošanas elektroniskajai datu bāzei termiņa ievērošanu kā nosacījumu, kura izpilde ļauj pretendēt uz piemaksu par nokaušanu.

56. Treškārt, svarīgi ir uzsvērt, ka interpretācija, saskaņā ar kuru informācijas par liellopu pārvietošanu paziņošanas elektroniskajai datu bāzei termiņa ievērošana ir nosacījums, kura izpilde dod tiesības pretendēt uz piemaksu par nokaušanu, nav saderīga ar prasību nodrošināt vienotus šī atbalsta piešķiršanas nosacījumus visās Eiropas Savienības dalībvalstīs.

57. Tā kā Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā ir noteikts, ka šo

termiņu triju līdz septiņu dienu robežās nosaka dalībvalsts, tad patiešām ir ļoti iespējams, ka dažādās valstīs tas atšķirsies [25].

58. Kaut arī mēs varam piekrist, ka procesuālos noteikumus attiecībā uz atbalsta shēmu administrēšanu zināmā mērā var noteikt pašas dalībvalstis, tomēr ir grūti atzīt, ka nosacījumi, kuru izpilde dod tiesības pretendēt uz Kopienas atbalstu, var atšķirties atkarībā no vietas, kurā atrodas pieteikuma iesniedzēju lauku saimniecība. Turklāt šāds risinājums novestu pie nevienlīdzīgas attieksmes pret pieteikuma iesniedzējiem. Šie apsvērumi, manuprāt, norāda, ka Kopienas likumdevējs nevēlējās, lai informācijas paziņošanas elektroniskajai datu bāzei termiņa ievērošana būtu nosacījums, kura izpilde dod tiesības pretendēt uz piemaksu par liellopu nokaušanu [26].

59. Visbeidzot, jāpiebilst, ka būtu paradoksāli, ja šī termiņa pat vismazākās neievērošanas rezultātā automātiski tiktu liegtas tiesības uz atbalstu, kaut arī no Regulas Nr. 3887/92 8. panta 1. punkta pirmās daļas izriet, ka atbalsta pieteikuma novēlotas iesniegšanas gadījumā pieteikumā minētā atbalsta summa, kādu lauksaimnieks būtu tiesīgs saņemt, ja pieteikums būtu iesniegts noteiktajā laikā, tiek samazināta par 1 % par katru kavēto darba dienu, un tikai tad, ja tiek kavētas vairāk nekā 25 dienas, pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu, un atbalsts līdz ar to netiek piešķirts.

60. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es uzskatu, ka Regulas Nr. 1254/1999 21. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētā termiņa informācijas par liellopu pārvietošanu paziņošanai elektroniskajai datu bāzei ievērošana nav uzskatāma par nosacījumu, kura izpilde dod tiesības pretendēt uz piemaksu par nokaušanu. Līdz ar to no šiem noteikumiem nevar secināt, ka tikai informācijas par liellopu pārvietošanu novēlota paziņošana elektroniskajai datu bāzei vien nozīmē automātisku tiesību uz piemaksu par attiecīgo dzīvnieku nokaušanu zaudēšanu.

61. Manuprāt, iepriekš minētā analīze nekādā ziņā nav pretrunā mērķiem, kurus ir izvirzījis Kopienas likumdevējs Regulā Nr. 1760/2000, proti, uzlabot patērētāju

25 — Šis termiņš var atšķirties arī sakarā ar dažādiem apstākļiem. Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrā ievilkuma pēdējā teikumā ir noteikts, ka "pēc dalībvalsts lūguma [..] Komisija tomēr var noteikt apstākļus, kādos dalībvalstis var pagarināt maksimālo laikposmu [..]".

26 — Šāda analīze attiecas arī uz otru termiņu, kas paredzēts Regulas Nr. 1760/2000 4. panta 2. punktā, proti, termiņu, kādā ir jāieliek krotālijas abās dzīvnieka ausīs identifikācijas nolūkā.

uzticību liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu kvalitātei, nodrošināt augstāku sabiedrības veselības aizsardzības līmeni, un nostiprināt pastāvīgu stabilitāti liellopu gaļas tirgū [27].

62. Es piekrītu Komisijai, kad tā uzsver, ka liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmas pareiza darbība un pilnīga uzticamība tai it īpaši ir būtiska tāpēc, lai kompetentās iestādes varētu ātri atklāt dzīvnieka izcelsmi epizootijas gadījumā. Šīs efektivitātes un uzticamības prasības noteikti nozīmē to, ka dati attiecībā uz dzīvnieka atvešanu, aizvešanu, dzimšanu vai nāvi ir jāpaziņo Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā triju līdz septiņu dienu termiņā.

63. Tomēr pretēji Komisijas apgalvojumiem mēs redzējām, ka saskaņā ar atbilstošo Kopienu tiesisko regulējumu šī termiņa kavējums, šķiet, neizraisa automātisku tiesību uz piemaksu par attiecīgo dzīvnieku nokaušanu pilnīgu zaudēšanu.

27 — Skat. Regulas Nr. 1760/2000 ceturto līdz septīto apsvērumu.

64. Tādējādi atliek noteikt, kā un uz kāda pamata kompetentajām valsts iestādēm par šādu kavējumu ir jāsoda. Šo analīzi es veikšu, izskatot piekto jautājumu.

65. Visbeidzot, ņemot vērā manu ierosinājumu Tiesai uz pirmo jautājumu atbildēt noliedzoši, uz otro jautājumu nav jāatbild.

B — *Par trešo jautājumu*

66. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa pēc būtības jautā, vai Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pants ir piemērojams attiecībā uz tādu pārkāpumu Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanā kā informācijas par liellopu pārvietošanu novēlota paziņošana elektroniskajai datu bāzei?

67. Vispirms ir jāprecizē, ka Regula Nr. 2419/2001 principā nav piemērojama

attiecībā uz faktiem pamata lietā, jo uz tiem *ratione temporis* attiecas Regula Nr. 3887/92. Tomēr Tiesa savā iepriekš minētajā spriedumā lietā *Gerken* atzina, ka Regulas Nr. 2988/95 2. panta 2. punkts [28] ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja, piemērojot *ratione temporis* Regulu Nr. 3887/92 attiecībā uz pieteikumu "liellopu" atbalstam, ir izdarīts pārkāpums, par kuru var piemērot sodu saskaņā ar pēdējās minētās regulas 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu [29], kompetentajām iestādēm ar atpakaļejošu spēku ir jāpiemēro Regulas Nr. 2419/2001 44. panta 1. punkta noteikumi, jo tie ir saudzīgāki attiecībā uz konkrēto rīcību [30].

68. Ņemot vērā iepriekš precizēto, tomēr ir jāatgādina, ka tāds pārkāpums Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanā kā informācijas par liellopu pārvietošanu novēlota paziņošana elektroniskajai datu bāzei neietilpst Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. panta materiālajā piemērošanas jomā.

69. Faktiski šo divu pantu mērķis cita starpā ir paredzēt izņēmumus šīs regulas IV sadaļā paredzētās samazināšanas un izslēgšanas piemērošanai attiecībā uz liellopiem, par kuriem ir iesniegts atbalsta pieteikums.

70. Kā es norādīju iepriekš, aprakstot procedūru, kura ir jāievēro kompetentajām valsts iestādēm, izskatot pieteikumus "liellopu" atbalstam integrētas administrācijas un kontroles sistēmas ietvaros, Kopienas noteiktās samazināšanas un izslēgšanas, kas ir piemērojamas šīs procedūras otrajā posmā, mērķis ir finansiāli sodīt lauksaimnieku, *pamatojoties uz konstatēto nesakritību starp atbalsta pieteikumā deklarēto dzīvnieku skaitu un to dzīvnieku skaitu, kuri tika atzīti par atbilstīgiem.* Šajā sakarā vēlos atgādināt, ka par atbilstīgiem atzīto dzīvnieku skaits ir to dzīvnieku skaits, attiecībā uz kuriem atbalsta saņemšanas nosacījumu ievērošanu pārbaudīja un apstiprināja kompetentā iestāde.

71. Tomēr, tā kā termiņa ievērošanu attiecībā uz informācijas par liellopu pārvietošanu paziņošanu elektroniskajai datu bāzei, kā jau iepriekš minēju, nevar uzskatīt par nosacījumu, kura izpilde dod tiesības pretendēt uz piemaksu par nokaušanu, šī termiņa kavējuma konstatējums nemaina pārbaužu rezultātā par atbilstīgiem atzīto dzīvnieku skaitu. Tāpēc nepastāv atšķirība starp atbalsta pieteikumā deklarēto dzīvnieku skaitu un to

28 — Šis pants ir formulēts šādi:
"Nav piemērojami administratīvi sodi, kas Kopienas tiesību aktos nav bijuši paredzēti pirms notikušā pārkāpuma. Ja Kopienas noteikumi, kas paredz administratīvus sodus, vēlāk ir grozīti, ar atpakaļejošu spēku piemēro saudzīgākos noteikumus."

29 — Šis pants tagad ir Komisijas 1999. gada 21. decembra Regulas (EK) Nr. 2801/1999, ar ko groza Regulu Nr. 3887/92, 10.b panta 2. punkta pirmā un otrā daļa (OV L 340, 29. lpp.).

30 — Skat. sprieduma 61. punktu.

dzīvnieku skaitu, kuri tika atzīti par atbilstīgiem, kas līdz ar to nozīmē, ka nav pamata Regulas Nr. 3887/92 10.b pantā paredzētās Kopienas noteiktās samazināšanas un izslēgšanas piemērošanai.

72. Tādējādi šādā gadījumā nevar piemērot Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantā paredzētos izņēmumus samazināšanai un izslēgšanai [31].

73. Līdz ar to es ierosinu uz iesniedzējtiesas jautājumu atbildēt tādējādi, ka Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pants nav piemērojams attiecībā uz tādu pārkāpumu Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanā kā informācijas par liellopu pārvietošanu novēlota paziņošana elektroniskajai datu bāzei.

74. Tā kā es ierosinu Tiesai uz trešo jautājumu atbildēt noliedzoši, uz ceturto jautājumu nav jāatbild.

C — *Par piekto jautājumu*

75. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai Regulas Nr. 3887/92 11. pants un/vai Regulas Nr. 1760/2000 22. pants, un/vai Regulas Nr. 2419/2001 47. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var samazināt vai liegt tiesības uz piemaksu par nokaušanu, piemērojot valsts noteiktās sankcijas, lai nodrošinātu Kopienu tiesiskā regulējuma ievērošanu?

76. Vispirms ir jāuzsver tas, cik svarīgi kompetentajai valsts iestādei ir piemērot sankcijas, ja lauksaimnieks ir pieļāvis Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punktā paredzētā termiņa kavējumu. Šādas sankcijas mudinās lauksaimnieku ievērot valsts līmenī noteikto termiņu. Šajā sakarā nevar nenovērtēt šādas termiņa ievērošanas nozīmīgumu, lai nodrošinātu liellopu "efektīvu izsekojamību faktiskajā laikā" [32]. Šī izsekojamība ir būtiska, lai nodrošinātu sabiedrības veselības aizsardzību, it īpaši pēc govju sūkļveida encefalopātijas krīzes. Šādā aspektā sankciju piemē-

31 — Šajā pašā sakarā skat. Nīderlandes valdības rakstveida apsvērumus, 23. un 24. punkts. Turklāt Regulas Nr. 796/2004 68. un 69. pants, atsaucoties uz "regulas I nodaļā paredzēt[ajiem] samazinājum[iem] un nepiešķiršanu", apstiprina, ka izņēmumi, piemērojot šādas sankcijas, attiecas tikai uz "atzinumi[em] par atbilstības kritērijiem" (IV sadaļas I nodaļas nosaukums).

32 — Skat. Revīzijas palātas Īpašo ziņojumu Nr. 6/2004 par liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmas īstenošanu Eiropas Savienībā ar Komisijas atbildēm (OV 2005, C 29, 1. lpp., 53. punkts). Tāpat ir jāatzīmē arī procentu nozīmi attiecībā uz 2001. gadā novēloti iesniegtajiem paziņojumiem par dzīvnieku pārvietošanu (vairāk nekā septiņu dienu kavējumi, skaitot no attiecīgā notikuma, skat. 53. punktu, 4. piemērs); Itālijā šogad šādi kavējumi pārsniedza pat 90 %.

rošana valsts līmenī ir vajadzīga, lai sasniegtu Regulā Nr. 1760/2000 noteiktos mērķus, proti, uzlabot patērētāju uzticību liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu kvalitātei, nodrošināt augstāku sabiedrības veselības aizsardzības līmeni un nostiprināt pastāvīgu stabilitāti liellopu gaļas tirgū [33].

77. Turklāt vēlos precizēt, ka dalībvalstu pienākums paredzēt šādas sankcijas ir skaidri paredzēts minētās regulas 22. panta 1. punkta pirmajā daļā, saskaņā ar kuru "dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu [minētās] regulas noteikumu ievērošanu". Šī paša panta 1. punkta otrā daļa šīs dalībvalstu pilnvaras ierobežo, precizējot, ka "jebkurām sankcijām, ko dalībvalsts nosaka dzīvnieku turētājam, jābūt proporcionālām pārkāpuma smagumam".

78. Tā kā minētā 22. panta 1. punkts dalībvalstīm piešķir izvēles brīvību, lemjot par piemērojamās sankcijas veidu novēlota paziņojuma gadījumā, ar nosacījumu, ka tā ir samērīga izdarītā pārkāpuma smagumam, es uzskatu, ka dalībvalstis var izvēlēties paredzēt sankcijas, kas ietver samazināšanu, vai īpašu smagu pārkāpumu gadījumā paredzēt pat tiesību uz piemaksu par nokaušanu zaudēšanu. Lai novērtētu dalībvalstu piemēroto sankciju samērīgumu, kompetentās valsts iestādes nepieciešamības gadījumā var atsaukties uz tādiem kritērijiem kā pārkāpuma atkārtotība un ilgums. Informācijas par dzīvnieku pārvietošanu paziņošanas elektroniskajai datu bāzei termiņa kavējuma gadījumā galvenais kritērijs, kas, manuprāt, būtu jāņem vērā, ir kavējuma ilgums.

79. Visbeidzot, jāatzīmē, ka Kopienas likumdevējs paredz arī cita veida sankcijas, Regulas Nr. 1760/2000 22. panta 1. punkta otrās daļas pēdējā teikumā norādot, ka tās "var ietvert, ja tas ir pamatoti, dzīvnieku pārvietošanas ierobežojumus uz attiecīgā dzīvnieku turētāja saimniecību vai no tās" [34]. Tomēr iespēja piemērot cita veida sankcijas, izpildot pienākumu veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu Regulas Nr. 1760/2000 noteikumu ievērošanu, neietekmē dalībvalstu izvēles brīvību paredzēt naudas sodu, kas ietver tiesību uz piemaksu par nokaušanu samazināšanu vai pat liegšanu.

33 — Skat. Regulu Nr. 1760/2000 no ceturtā līdz septītajam apsvērumam.

34 — Attiecībā uz šī pēdējā veida sankcijām skat. arī Komisijas 1998. gada 27. februāra Regulas (EK) Nr. 494/98, ar ko paredz sīki izstrādātas normas Regulas Nr. 820/97 īstenošanai attiecībā uz obligāto administratīvo sodu piemērošanu saskaņā ar liellopu identificēšanas un reģistrēšanas sistēmu, 4. pantu (OV L 60, 78. lpp.). Šīs regulas ceturtajā apsvērumā ir norādīts, ka "jāparedz sankcijas dažiem gadījumiem, kad nav ievēroti [Regulas Nr. 1760/2000] noteikumi; tā kā šādi gadījumi ir arī neatbilstība visām vai dažām no prasībām attiecībā uz identificēšanu un reģistrēšanu, maksājumu izdarīšanu un paziņošanu".

80. No iepriekš veiktās analīzes izriet, ka, manuprāt, Regulas Nr. 1760/2000 22. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var samazināt vai liegt tiesības uz piemaksu par nokaušanu, piemērojot valsts noteiktās sankcijas, lai nodrošinātu šīs regulas 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzēto noteikumu ievērošanu, ar nosacījumu, ka piemērotā sankcija ir samērīga pārkāpuma smagumam.

D — *Par sesto jautājumu*

81. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa pēc būtības Tiesu lūdz nospriest, vai Regulas Nr. 2410/2001 44. un 45. pantā paredzētie izņēmumi Kopienas noteiktas samazināšanas un izslēgšanas piemērošanai pēc analoģijas attiecas arī uz valsts noteiktu samazināšanu un izslēgšanu, kuras mērķis ir sodīt informācijas par dzīvnieku pārvietošanu novēlotu paziņošanu elektroniskajai datu bāzei.

82. Izskatot trešo jautājumu, Tiesai ierosināju atbildēt iesniedzējtiesai, ka Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pants nav piemērojams attiecībā uz tādu pārkāpumu Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanā kā informācijas par liellopu pārvietošanu novēlota paziņošana elektroniskajai datu bāzei. Šie panti nav paredzēti piemērošanai arī attiecībā uz valsts noteiktu samazināšanu un izslēgšanu, kuras mērķis ir sodīt par šāda veida pārkāpumu. Turklāt Regulas Nr. 2419/2001 44. panta 1. punkta formulējumā ir skaidra atsauce uz šīs pašas regulas IV sadaļā paredzētajiem samazinājumiem un izslēgšanām.

83. No iepriekš minētā izriet, ka Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantā paredzētie izņēmumi Kopienas noteiktas samazināšanas un izslēgšanas piemērošanai nevar tikt piemēroti attiecībā uz valsts noteiktu samazināšanu un izslēgšanu, kuras mērķis ir sodīt informācijas par liellopu pārvietošanu novēlotu paziņošanu elektroniskajai datu bāzei.

84. Ņemot vērā atbildi, kādu es ierosinu Tiesai sniegt uz sesto jautājumu, pēdējais, septītais jautājums nav jāizskata.

V — Secinājumi

85. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es Tiesai ierosinu uz *College van Beroep voor het bedrijfsleven* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1254/1999 par liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo organizāciju ir jāinterpretē tādējādi, ka 2000. gada 17. jūlija Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1760/2000, ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu, kā arī atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 820/97, 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētā termiņa informācijas par liellopu pārvietošanu paziņošanai elektroniskajai datu bāzei ievērošana nav uzskatāma par nosacījumu, kura izpilde dod tiesības pretendēt uz piemaksu par nokaušanu. Līdz ar to no šiem noteikumiem nevar secināt, ka tikai informācijas par liellopu pārvietošanu novēlota paziņošana elektroniskajai datu bāzei vien nozīmē automātisku tiesību uz piemaksu par attiecīgo dzīvnieku nokaušanu zaudēšanu;

2) Komisijas 2001. gada 11. decembra Regulas (EK) Nr. 2419/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92, 44. un 45. pants nav piemērojami attiecībā uz tādu pārkāpumu Regulas Nr. 1760/2000 piemērošanā kā informācijas par liellopu pārvietošanu novēlota paziņošana elektroniskajai datu bāzei;

3) Regulas Nr. 1760/2000 22. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var samazināt vai liegt tiesības uz piemaksu par nokaušanu, piemērojot valsts

noteiktās sankcijas, lai nodrošinātu šīs regulas 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzēto noteikumu ievērošanu, ar nosacījumu, ka piemērotā sankcija ir samērīga pārkāpuma smagumam;

4) Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantā paredzētie izņēmumi Kopienas noteiktas samazināšanas un izslēgšanas piemērošanai nevar tikt piemēroti attiecībā uz valsts noteiktu samazināšanu un izslēgšanu, kuras mērķis ir sodīt informācijas par liellopu pārvietošanu novēlotu paziņošanu elektroniskajai datu bāzei.